

VERRADEN
VERRADER

VERRADEN
VERRADER

Delft Blue Crimes # 5

Eduard Meinema

Verraden Verrader

Delft Blue Crimes # 5

Copyright © 2024 Eduard Meinema

Cover photo courtesy: James Kovin

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403764351

NUR 333

All rights reserved.

1

Marilou Tetteroo had moeite haar tranen te bedwingen. Ze had het gevoel dat haar keel werd dichtgeknepen en kon alleen nog maar zwaar en langzaam ademen.

‘Hier,’ fluisterde Hoogendam. Ze nam het papieren zakdoekje van hem aan en depte haar tranen.

Ze was niet de enige die haar emoties niet kon verbergen. De stoet mensen op de zonovergoten begraafplaats was groot. Niet alleen familie en collega’s. De dood van het schoolmeisje had veel aandacht gekregen in de pers. Als gevolg daarvan was er een menigte belangstellenden en klasgenootjes op komen dagen om de familie Romeyn medeleven te betuigen voor de vreselijke dood van hun dochttertje, Mireille, hun enige kind. Slachtoffer van een ongekend gewelddadige actie van een jeugdige drugsbende.

Wim en Leyla Romeijn stonden, stemmig gekleed, kaarsrecht naast het open graf. Wim’s arm rustte beschermend op Leyla’s schouder. Stilzwijgend bekeken ze de menigte die schuifelend langs het graf liep. Iedereen nam een schepje zand om het zand vervolgens op de kist te gooien. Stond even stil om afscheid te nemen en liep daarna door naar de aula. Een enkeling gaf een knikje naar de ouders. De meesten durfden dat niet aan.

Met doorgelopen ogen boog Marilou zich om het schepje te pakken. Schepte een beetje zand en keek met trillende onderlip naar de kist die al deels bedekt was door het zand dat de mensen voor haar erop hadden gegooid. ‘Oh lieverd,’ snikte ze. ‘Ik... Waarom...?’

Ze voelde de warme hand van Hoogendam op haar schouder. ‘Kom,’ zei hij. Hij nam het schepje van haar over en strooide het zand op de kist. Schepte nog meer zand en gaf het schepje door aan Kingma. ‘Kun je erbij?’ vroeg hij aan Jinne.

‘Lukt wel,’ bromde Kingma emotioneel vanuit zijn rolstoel. ‘Ga maar.’

Zonder iets te zeggen, trok Hoogendam zijn roodharige collega mee. Knikte kort naar Wim en Leyla Romeijn en begeleidde Marilou naar de aula voor de condoleance.

Enkele minuten na hen kwam Kingma de aula binnenrijden. ‘Gaat het?’ vroeg hij.

‘Uhhuh,’ snikte Marilou. ‘Het werd me even te veel.’

‘Wie niet?’ zei Kingma met ingehouden woede. ‘Je kind overleven, dat is *zo* onnatuurlijk. *Zo* oneerlijk. Ze was verdomme nog maar net tien.’

Hoogendam gaf een zachte schop tegen de rolstoel. ‘Sst. Daar zijn ze.’

Wim en Leyla Romeijn kwamen naar binnen voor de condoleance. De uitvaartbegeleider wilde hen op een plek voor in de aula hebben zodat de bezoekers in alle rust in een rij langs hen konden lopen. Maar vanaf het moment dat het bedroefde echtpaar de aula binnenkwam, werden Wim en Leyla al aangesproken en vastgeklampt. Na veel moeite wist de

uitvaartbegeleider orde in de chaos te brengen. De rechercheurs besloten op gepaste afstand te wachten.

Na een half uur was het iets rustiger. Met zijn drieën gingen ze de rij in. Voor hen stond commissaris Whitlox.

Zodra Marilou aan de beurt was, sloeg ze dicht. ‘Ik... Ik...’ Ze pakte Wim’s handen vast. ‘Ik vind het zo erg,’ hilde ze. Ze probeerde Wim Romeijn aan te kijken. De grote man die al twee keer haar leven had gered, stond nu gebroken voor haar. Gebroken, maar ook strijdlustig.

‘Ik ga ze pakken, Lou. Allemaal. *Ik pak ze!* Al moet ik er verdomme zelf voor naar Haïti. Ik zal ze krijgen!’ siste hij.

Zijn vrouw, nog in gesprek met Whitlox, hoorde hem. ‘Nee Wim. Dat doe je niet. Ik wil niet jou ook nog eens verliezen.”

Wim legde zijn arm om haar middel. ‘Mij raak je niet kwijt, schat. En ook al krijgen we Mireille er niet mee terug. Ik laat ze hier niet ongestraft mee weggomen.’

‘Wim,’ zei Marilou. ‘Ik... Ik weet niet goed wat ik moet zeggen. Probeer kalm te blijven, Wim. Ik begrijp je woede. Je onmacht, echt waar. Maar Haïti? We hebben intussen meer informatie. Deze organisatie is groot en meedogenloos en op dat eiland zijn zij heer en meester. Het risico is te groot. Denk goed na voordat je jezelf onbezonnen in een avontuur stort dat alleen maar met je eigen dood kan eindigen.’

‘Hoor je wel wat je zegt, Lou?’ zei Romeyn. ‘Dit hele avontuur is al lang geleden begonnen en vanaf het moment dat ik akkoord ging met de opdracht om die zogenaamde crime-vlogger te beschermen, Brava, heb ik mijn kop in een strop gestoken. Hoor je me?’ riep Romeyn nu met een stemverheffing

die iedereen in de aula deed omkijken. ‘Ik heb mijn kop in de strop gestoken, maar *mijn dochter* is het kind van de rekening. Zij is de klos! Ik zal ze krijgen, Lou. Allemaal!’

Hoogendam besloot in te grijpen. ‘Loop maar door Lou, het is goed.’ Hij pakte Wim’s hand vast. Fluisterde ‘Gecondoleerd, Wim. We hebben het er nog wel over. Goed?’ Hij wachtte niet op een reactie, liep door, knikte vluchtig naar Leyla en duwde Marilou zo snel mogelijk voor zich uit.

Buiten stond Whitlox hen op te wachten. ‘Gaat het weer?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei Marilou. ‘Het is allemaal *mijn* schuld! Hij heeft mij twee keer gered. Twee keer! Ik had dit moeten voorkomen.’

De commissaris keek haar meewarig aan. ‘Hoe dan, Marilou?’ zei Whitlox. ‘Dit... De dood van Romeyn’s dochter? Dit hadden wij geen van allen kunnen voorkomen.’

‘Maar we kunnen wel de daders oppakken,’ zei Marilou. ‘Nee, we *moeten* de daders oppakken. Voor Wim!’

Kingma rolde zijn stoel naast haar en pakte troostend haar arm vast. Whitlox draaide ongemakkelijk een beetje rond. ‘Wij kunnen alleen maar doen waartoe wij bevoegd zijn, Marilou.’

‘Wat wil je nou zeggen,’ reageerde Marilou alert door haar tranen heen. ‘Dat wij niet meer aan deze zaak mogen werken ofzo?’

De mensen die de aula verlieten keken hen geërgerd aan. ‘Niet hier, Marilou,’ zei Whitlox. ‘We hebben het er straks wel over. Op het bureau.’ Hij begon al te lopen. Stopte, bedacht zich en draaide zich nog even om. ‘Onze bevoegdheid gaat sowieso niet verder dan de stadsgrenzen, rechercheur. En de laatste keer

dat ik het checkte, lag Delft nog in Nederland. Niet op Haïti.’
Daarna liep hij hoofdschuddend weg en liet de drie
rechercheurs verbouwereerd achter.

2

Op het politiebureau stond rechercheur Schröder het drietal al op te wachten. ‘Waar bleven jullie nou?’

‘Ook goedemorgen,’ snauwde Marilou, nog ontdaan van Mireille’s uitvaart. ‘Je weet donders goed waar wij waren, Martin. Maar waar was jij? Waarom was jij niet bij de begrafenis?’

‘Dat weet je,’ zei Schröder. ‘Ik moest alles hier voorbereiden voor het gesprek met onze Belgische collega’s, Muyters en Steenwinckel. Ze zitten al op Whitlox’ kantoor op ons te wachten.’

‘Heb je ze in Whitlox’ kantoor gedumpt?’ zei Marilou. ‘Nou, daar scoor je geen punten mee bij de chef.’

‘Lou, Whitlox zit zelf ook bij de vergadering. Hij heeft mij naar beneden gestuurd om jullie op te vangen en bij te praten.’

Marilou irriteerde zich aan de toon waarop Schröder haar toesprak. ‘Het klinkt nu net of jij de leiding neemt in deze zaak,’ merkte ze op. ‘Ik dacht toch echt dat het onderzoek naar de verdwenen undercoveragent aan Hoogendam, King en mij was toegewezen.’

De rode furie lag op ramkoers, dat was Schröder wel duidelijk. Hij koos zijn woorden voorzichtig. ‘Allebei fout. Wil

je nog een gokje wagen? Of zal ik je bijpraten, zoals Whitlox mij heeft gevraagd?’

Marilou schudde haar hoofd. ‘King, Hoogendam... Nemen jullie de lift? Er is niet voldoende plaats voor ons allemaal in die lift. Zeker niet met Schröder’s exorbitante ego erbij.’

Schröder wilde een hatelijke opmerking teruggeven, maar Hoogendam was hem voor. ‘Nou, ik kan niet bij het gesprek zijn. Ik moet... Ehm, Whitlox zal het je zo wel uitleggen. Oké? Zie je!’ De rechercheur wachtte niet op antwoord, maar vertrok direct.

‘Wat heeft dat nou weer te betekenen? King? Weet jij het?’ zei Marilou.

‘Nee, sorry. Geen idee waar Hoogendam allemaal mee bezig is,’ zei Jinne. ‘Misschien moeten we daar eens meer aandacht aan geven?’

‘Prima,’ zei Schröder. ‘Maar niet nu. We gaan nu naar boven. Met de lift, want daar passen we nu moeiteloos allemaal in.’

Marilou drukte de knop van de lift in. ‘Dus,’ zei ze verontwaardigd. ‘Wie neemt de leiding in deze zaak? Whitlox zelf?’

‘*Nope.*’

‘Niet? Wie dan?’

‘Een JIT team.’

‘Sorry?’ zei Marilou terwijl ze Kingma de lift in hielp.

‘Een *Joint Investigation Team*,’ legde Kingma uit terwijl hij zijn rolstoel de lift in reed en direct omdraaide zodat hij er boven weer makkelijk uit kon.

‘Ja, ik weet ook wel wat een JIT-team is,’ bromde Marilou. ‘Maar waarom een JIT? En onder leiding van wie?’

‘Het waarom is snel verklaard,’ zei Schröder die als laatste de lift instapte en de knop indrukte om de deuren te sluiten. ‘Het betreft een internationaal netwerk van drugscriminelen. De vraag *wie* de leiding heeft, ligt gevoeliger.’

Rechercheur Tetteroo fronste haar gezicht. ‘Laat me raden,’ zei Marilou. Ze voelde de lift met een schok omhooggaan. ‘Onze Belgische collega’s?’

‘Mmhhh. Bijna goed. Een Franse collega.’

‘*What the fuck*,’ zei Marilou.

‘Oei. Zo te horen, moet je nog een beetje aan je Frans werken, Lou,’ zei Schröder. Hij voelde de lift tot stilstand komen, wachtte niet tot de liftdeuren automatisch opengingen, maar tikte ongeduldig op de knop om de deur te openen en stapte als eerste de lift uit. ‘Maar, ter geruststelling, laat ik je nog iets verklappen. Jouw team zal weinig hinder ondervinden van het JIT. Jullie taak blijft beperkt tot het lokale onderzoek naar de vermiste UC.’

Het antwoord beviel Marilou totaal niet. ‘Maar wel onder leiding van die Fransoos?’

‘*Oui*,’ zei Schröder. ‘Onder leiding van Maxime Lamotte.’

‘*Merde*,’ pruttelde Marilou. ‘Om niet te zeggen, verdomme!’

3

Het kantoor van Whitlox was voller dan normaal. De commissaris had snel nog extra stoelen zijn kantoor in laten brengen zodat iedereen rond zijn bureau kon zitten. ‘Ah! Daar zijn mijn rechercheurs!’ zei hij in het Engels tegen de drie mannen en de vrouw die al plaats hadden genomen. Hij gebaarde de nieuwkomers naar de mensen die ze nog niet eerder hadden gezien. ‘Rechercheur Maxime Lamotte, uit Frankrijk, Matis Muyters en Seppe Steenwinckel van de politie Antwerpen. Yvonne kennen jullie al,’ zei hij als laatste naar Yvonne Govertsz wijzend. Daarna stelde hij zijn rechercheurs aan de buitenlandse gasten voor. ‘Nemen jullie ook plaats?’ zei hij voordat hij zelf achter zijn bureau ging zitten. Hij draaide wat ongemakkelijk rond, niet wetend hoe te beginnen.

‘Zal ik maar beginnen?’ vroeg rechercheur Lamotte. Een man op leeftijd met een bescheiden postuur. Hij deed Marilou aan de voormalige Franse president Mitterand denken.

‘Ehm. Ja, graag, of eh, ik bedoel, ga uw gang...,’ stamelde de commissaris.

‘*Alors*. Fijn dat u hier allen bent,’ begon Lamotte. ‘Ik begreep dat het een emotionele ochtend is. Mijn condoleances voor uw collega.’

‘De dochter van mijn collega,’ siste Marilou zachtjes, maar toch hoorbaar.

‘*Excusez?*’ vroeg Lamotte.

‘Niets,’ zei Yvonne. ‘Het betreft niet onze collega, maar de dochter van onze collega. Dat wilde Marilou zeggen. Maar ga door!’

Lamotte gebaarde verontschuldigend met beide handen naar Marilou. ‘Wij zijn hier om de zaak van Kristof Daems te bespreken. De Belgische undercoveragent die al enkele dagen spoorloos is.’

‘We hebben gedaan wat we konden met de summiere informatie die onze Belgische collega’s ons hebben gegeven,’ sneerde Marilou.

‘*Et alors?*’ floepte Lamotte eruit. ‘Nou en?’ Een uitdrukking, wist Marilou, die de echte Mitterrand destijds laconiek had geroepen toen het blad Paris Match met nieuws over de buitenechtelijke dochter van de president op de proppen kwam.

‘Hoe bedoel je?’ reageerde Marilou fel. ‘Wil je ons, mijn collega’s en mij, nu de schuld geven dat wij Daems nog niet hebben gevonden? Zij daar,’ zei ze met haar vinger priemend naar Muylers en Steenwinckel wijzend, ‘die twee mannen hebben slechts mondjesmaat informatie doorgegeven. Zo kan ik niet werken.’

‘Rustig, Tetteroo, rustig,’ zei Whitlox. ‘Niemand verwijt jou iets.’

Lamotte sprak tegen de commissaris. ‘Als ze het niet aankan, heb ik liever dat ze vertrekt.’

‘He, hallo-oh! Ik zit hier he?’ gromde Marilou. ‘Maar wees gerust, ik zal niet bijten hoor. Ga verder met je verhaal...’

Rechercheur Lamotte weigerde nog altijd haar aan te kijken. Trok vragend een wenkbrauw op naar Whitlox, die op zijn beurt zijn hoofd schudde en met zijn hand gebaarde dat hij door moest gaan. ‘Goed. De vermissing van Daems is een dilemma voor onze zaak. Ons internationale onderzoek naar een criminele bende op Haïti.’

‘Ik zie niet in waarom dit een dilemma is,’ mompelde Marilou tegen Jinne.

‘Luister nou gewoon even, Lou!’ siste Kingma terug. Wat hem een verontwaardigde blik van Marilou opleverde.

Nog voor Lamotte verder kon gaan, werd de deur van het kantoor opengerukt. Een grote man, in donkerblauw pak, zijn stropdas scheef en losgetrokken, kwam stampvoetend naar binnen.

‘Wim!’ riep Whitlox. Van schrik ging hij rechtop zitten. ‘Wat doe jij hier?’

‘Wat doe ik hier?’ brieste Wim Romeyn. ‘Wat doen jullie hier verdomme? Ik hoor net dat er een bijeenkomst is over dat tuig in Haïti zonder mij erbij te betrekken? Waarom? Waarom ben ik niet geïnformeerd?’

‘Ho, wacht even, pruttelde Whitlox. ‘Jij bent nog niet in staat om...’

‘Ik maak zelf wel uit wanneer ik in staat ben om te werken, chef. Ik heb net van Hoogendam gehoord dat hij tijdelijk de bescherming van Brava overneemt, dus ik...’

‘Wat?’ reageerde Marilou opgewonden. ‘Wat zeg je nou? Is Hoogendam zomaar op een andere taak gezet? Waarom weet ik daar niets van?’

Kingma, die eerder zei dat ze zich rustig moest houden, begon nu ook onrustig in zijn rolstoel heen en weer te schuiven. ‘Zeg dat wel! Waarom zijn wij niet geïnformeerd?’

‘Ja zeg, op deze manier stop ik met deze meeting,’ zei Lamotte kwaad. ‘Iedereen roept maar wat, en iedereen komt deze kamer maar binnenvallen. Zo kan ik niet werken. Ik ben hier klaar!’ Hij stond al op om de kamer te verlaten.

Yvonne Govertsz trok hem aan zijn elleboog terug. ‘Allemaal rustig blijven,’ zei Yvonne kalm als altijd. ‘We gaan dit als professionals oplossen. Wim, prima dat je er bent. Zoals je weet, wil ik je in het team hebben, dus pak een stoel, of blijf daar staan. Maar sluit wel de deur. Buiten de mensen die hier aanwezig zijn, hoeft niemand iets te weten van wat er verder gaat gebeuren.’

Wim Romeyn snoof. De aderen in zijn hals waren opgezwollen. Maar de woorden van Yvonne hadden effect. ‘Dus, dat is zeker? Ik zit erin?’

‘Jij zit in het team, Wim,’ bevestigde Yvonne. Ze gebaarde naar de nog altijd open deur.

‘Mooi zo,’ bromde Romeyn. Hij sloot de deur en bleef daar, zijn armen over elkaar gevouwen, staan.

‘Romeyn in jouw team?’ vroeg Marilou. Ze viel van de ene in de andere verbazing.

‘Als iedereen nu even stil wil zijn zodat Maxime zijn verhaal kan afmaken, dan worden de meeste vragen vanzelf

beantwoord," zei Yvonne. Ze keek naar Lamotte die ondanks zijn eerdere reactie, weer was gaan zitten. 'Maxime, wil je verdergaan met je betoog? De man die net binnenkwam is Wim Romeyn, of William zoals ik hem aan jou heb voorgesteld. Een ervaren agent die ik in het JIT wil.'

'De man die...?'

Yvonne knikte.

Lamotte schudde met gesloten ogen zijn hoofd. Wat een ochtend, dacht hij. 'Wel, Will... gecondoleerd met het verlies van je dochter. Als Yvonne het zegt en jij zeker weet dat je er klaar voor bent, zou ik zeggen: welkom bij het team...'